

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

9. června 2021 *

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vůči Íránu s cílem zabránit šíření jaderných zbraní a materiálu – Zmrazení finančních prostředků – Seznam osob, subjektů a orgánů, jimž se zmrazují finanční prostředky a hospodářské zdroje – Ponechání jména žalobce na seznamu – Nesprávné posouzení – Článek 266 SFEU“

Ve věci T-580/19,

Sayed Shamsuddin Borborudi, s bydlištěm v Teheránu (Írán), zastoupený L. Vidalem, advokátem,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené V. Piessevauxem a D. Mykolaitisem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) 2019/855 ze dne 27. května 2019, kterým se provádí nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2019, L 140, s. 1), v rozsahu, v němž toto prováděcí nařízení ponechává jméno žalobce na seznamu, který je uveden v příloze IX nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (EU) č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1),

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, L. Madise a J. Martín y Pérez de Nanclares (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Artemiou, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. prosince 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek¹

I. Skutečnosti předcházející sporu

[omissis]

B. K zařazení jména žalobce na dotčené seznamy

- 5 Rozhodnutím 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2011, L 319, s. 71), Rada pozměnila toto posledně uvedené rozhodnutí za účelem uplatnit tato omezující opatření na další osoby a subjekty, jejichž jména byla doplněna na seznam uvedený v příloze II tohoto posledně uvedeného rozhodnutí. Jméno žalobce, Sayed Shamsuddin Borborudi, jakož i datum zařazení jeho jména na tento seznam, v projednávaném případě 1. prosinec 2011, byly do přílohy II rozhodnutí 2010/413 doplněny s uvedením následujícího odůvodnění:

„Zástupce ředitele Íránské organizace pro atomovou energii, uvedené na seznamu [Organizace spojených národů]. V rámci této organizace je jeho nadřízeným Feridun Abbasi Davani, uvedený na seznamu [Organizace spojených národů]. Do íránského jaderného programu je zapojen minimálně od roku 2002, mimo jiné i jako bývalý vedoucí pracovník pověřený pořizováním vybavení a materiálu a logistikou v rámci [projektu] AMAD, kde byl odpovědný za využívání krycích společností jako např. společnosti Kimia Madan k pořizování vybavení a materiálu pro íránský [program jaderných zbraní].“

[omissis]

C. K ponechání jména žalobce na dotčených seznamech

[omissis]

- 11 Dopisem ze dne 15. dubna 2014 předložil žalobce Radě novou žádost o vyřazení z dotčených seznamů (dále jen „dopis ze dne 15. dubna 2014“). Obsah této nové žádosti byl v podstatě stejný jako obsah dopisu ze dne 31. ledna 2013 uvedeného výše v bodě 9. V této souvislosti kromě toho, co bylo uvedeno v posledně uvedeném dopisu, dopis ze dne 15. dubna 2014 obsahoval zmínku o společném akčním plánu uzavřeném v Ženevě (Švýcarsko) dne 24. listopadu 2013. Žalobce tvrdil, že vzhledem k tomuto plánu AEOI očekávala, že Rada přehodnotí své rozhodnutí zavést omezující opatření vůči osobám a subjektům zapojeným do íránského jaderného programu. Žalobce rovněž tvrdil, že nijak nespolupracuje, ať už jako poradce nebo jako řídicí pracovník, se společnostmi nebo organizacemi, na které se vztahují sankce, nebo se subjekty spojenými s íránským jaderným průmyslem.
- 12 Po zaslání dopisu ze dne 15. dubna 2014 až do 27. května 2019, kdy Rada přijala rozhodnutí (SZBP) 2019/87017, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2019, L 140, s. 90), a to po každoročním přezkumu seznamu osob a subjektů uvedeného v příloze II rozhodnutí 2010/413, jak stanoví čl. 26 odst. 3 tohoto posledně uvedeného rozhodnutí, nedošlo mezi Radou a žalobcem k žádné výměně korespondence. Článkem 1 rozhodnutí 2019/870 byla pozměněna příloha II rozhodnutí 2010/413 v souladu s přílohou rozhodnutí 2019/870. Záznam týkající se žalobce uvedený v této příloze byl pozměněn tak, že do sloupce týkajícího se identifikačních údajů bylo doplněno datum narození žalobce, tedy 21. září 1969.

1 – Jsou uvedeny pouze body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

- 13 Dne 27. května 2019 přijala Rada rovněž prováděcí nařízení (EU) 2019/855, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2019, L 140, s. 1, dále jen „napadený akt“). Podle článku 1 napadeného aktu byla příloha IX nařízení č. 267/2012 pozměněna za účelem zohlednění změn, které byly v příloze II rozhodnutí 2010/413 provedeny rozhodnutím 2019/870. Konkrétně je jméno žalobce uvedeno v řádku 25 tabulky A přílohy IX nařízení č. 267/2012 v kategorii osob a subjektů zapojených do činností souvisejících s jadernými technologiemi nebo balistickými raketami a osob a subjektů poskytujících podporu íránské vládě.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. srpna 2019 podal žalobce projednávanou žalobu.
- 15 Rozhodnutím přijatým dne 17. října 2019 na základě čl. 27 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu přidělil předseda Tribunálu věc novému soudci zpravodaji, který byl přidělen k čtvrtému senátu.
- 16 Dne 22. listopadu 2019 doručila Rada soudní kanceláři Tribunálu svou žalobní odpověď.
- 17 Dne 14. února 2020 předložil žalobce repliku a dne 23. dubna 2020 předložila Rada dupliku.
- 18 Písemná část řízení byla ukončena dne 23. dubna 2020.
- 19 V rámci organizačních procesních opatření stanovených v čl. 89 odst. 3 písm. a) jednacího řádu Tribunál dne 6. října 2020 vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na řadu otázek, na které tito odpověděli ve stanovené lhůtě.
- 20 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 3. prosince 2020.
- 21 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadený akt v rozsahu, v němž se ho týká;
 - nařídil Radě vyškrtnout jeho jméno z přílohy IX nařízení č. 267/2012;
 - uložil Radě náhradu veškerých nákladů řízení.
- 22 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K prvnímu bodu návrhového žádání

- 23 Je třeba poznamenat, že žalobce se nedomáhal zrušení rozhodnutí 2019/870, které bylo přijato souběžně s prováděcím nařízením 2019/855.
- 24 Podle článku 29 SEU, na jehož základě bylo přijato rozhodnutí 2010/413, „Rada přijímá rozhodnutí, která vymezují přístup Unie ke konkrétní otázce zeměpisné nebo tematické povahy. Členské státy zajistí, aby jejich vnitrostátní politiky byly v souladu s postoji Unie.“

- 25 Článek 215 odst. 1 SFEU stanoví, že „[p]ředpokládá-li rozhodnutí přijaté podle hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o Evropské unii [kapitola, v níž se nachází článek 29 SEU] pozastavení, omezení nebo úplné přerušování hospodářských a finančních vztahů s jednou nebo více třetími zeměmi, přijme Rada kvalifikovanou většinou na společný návrh vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a Komise nezbytná opatření. Uvědomí o tom Evropský parlament.“ Odstavec 2 tohoto ustanovení stanoví, že „[p]okud tak stanoví rozhodnutí přijaté podle hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o Evropské unii, může Rada postupem uvedeným v odstavci 1 přijmout omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám a skupinám nebo nestátním subjektům.“
- 26 Z judikatury vyplývá, že rozhodnutí přijatá na základě článku 29 SEU a nařízení přijatá na základě článku 215 SFEU jsou dva druhy aktů, z nichž první vymezuje postoj Unie, který se týká omezujících opatření, jež mají být přijata, a druhý je nástrojem pro uplatnění uvedených opatření na úrovni Unie (rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 90).
- 27 Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že platnost nařízení přijatého na základě článku 215 SFEU vyžaduje předchozí přijetí platného rozhodnutí, které je v souladu s ustanoveními o společné zahraniční a bezpečnostní politice (SZBP) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 55). Jinými slovy, přijetí nařízení na základě článku 215 SFEU je podmíněno přijetím rozhodnutí na základě článku 29 SEU.
- 28 I přes úzký vztah mezi těmito dvěma druhy aktů nadále platí, že se jedná o dva odlišné a nezávislé akty, takže nic nebrání žalobci napadnout pouze prováděcí nařízení.
- 29 V projednávané věci tedy okolnost, že předmět žaloby je omezen na návrh na zrušení napadeného aktu v rozsahu, v němž se týká žalobce, a nevztahuje se rovněž na rozhodnutí 2019/870, nebrání jeho přezkumu, aniž by byly dotčeny důsledky, které by případné zrušení napadeného aktu mohlo mít na toto rozhodnutí (viz níže bod 91 a násl.).

[omissis]

C. K věci samé

[omissis]

3. K postavení žalobce jako zástupce ředitele AEOI

- 52 Zprv je třeba připomenout, že žalobce tvrdí, že v srpnu 2013 přestal pracovat pro AEOI a s touto organizací již nemá žádný vztah. Na podporu tohoto tvrzení žalobce předložil zprv potvrzení podepsané generálním ředitelem AEOI ze dne 5. května 2019, podle kterého žalobce pracoval jako „výkonný viceprezident [AEOI] a jako správní a finanční náměstek této organizace“ od 23. dubna 2011 do 31. srpna 2013. V odpovědi na výhrady Rady uvedené v žalobní odpovědi týkající se skutečnosti, že výše uvedené potvrzení má nízkou technickou kvalitu a že není ověřeno, žalobce při podání repliky předložil nové potvrzení vydané generálním ředitelstvím pro rozvoj lidských zdrojů a finanční zabezpečení AEOI ze dne 22. ledna 2020. V tomto posledně uvedeném potvrzení, jehož obsah je totožný s obsahem potvrzení ze dne 5. května 2019, se uvádí, že žalobce po 31. srpnu 2013 nezastával u AEOI žádné pracovní místo, nebyl u ní zaměstnán a neměl s ní žádný pracovní právní poměr. Zadruhé žalobce tvrdí, že jeho údajné postavení jako zástupce ředitele AEOI vyvrací tisková zpráva ministerstva zahraničních věcí Spojeného království ze dne 23. června 2019, podle které se ministr zodpovědný za Střední východ setkal mimo jiné se zástupcem ředitele AEOI, panem A. Zatřetí v replice žalobce uvádí, že žádná zpráva MAAE neobsahuje jeho jméno. Podle žalobce přitom různé zprávy této organizace pravidelně uvádí jména statutárních zástupců AEOI, zejména jméno jejího předsedy. Konečně začtvrté žalobce uvádí, že od podpisu společného komplexního akčního plánu je

iránský jaderný program pod přísným dohledem MAAE a Unie. V důsledku toho by podle žalobce v případě, že by byl i nadále skutečně spojen s AEOL, měla Rada k dispozici důkazy prokazující tuto skutečnost.

- 53 Navzdory výhradám Rady vůči potvrzení podepsanému generálním ředitelem AEOL ze dne 5. května 2019, předloženému žalobcem, a navzdory zpochybnění některých argumentů vznesených žalobcem, je třeba poznamenat, že v rámci tohoto řízení Rada ostatně nezpochybňuje skutečnost, že žalobce v srpnu 2013 přestal pro AEOL pracovat.
- 54 Rada naopak tvrdí, že vzhledem k určitým okolnostem nebylo z její strany neopodstatněné vycházet v době přijetí napadeného aktu z toho, že žalobce byl i nadále zástupcem ředitele AEOL. To v podstatě vyplývá zprv ze skutečnosti, že žalobce nepředložil důkazy na podporu tvrzení uvedených v jeho dopise ze dne 15. dubna 2014, zadruhé z nejednoznačného obsahu tohoto dopisu, který naznačoval, že ho žalobce píše jako zástupce ředitele AEOL, zatřetí ze skutečnosti, že žalobce Radě neoznámil svoji adresu nebo kontaktní údaje, které by se lišily od kontaktních údajů AEOL, začtvrté z toho, že žalobce po tomto uvedeném dopise již Radu nekontaktoval, a za páté ze skutečnosti, že internetová stránka AEOL ani jiné veřejné zdroje neuváděly informace umožňující zjistit, kdo zastává řídicí pozice v rámci AEOL, takže jedinými informacemi, z kterých bylo možné v této souvislosti vycházet, byly písemné důkazy pocházející od žalobce.
- 55 V této souvislosti je třeba uvést, že Rada nemůže žalobci vytýkat, aniž dojde k obrácení důkazního břemene, že neprokázal, že ukončil veškerou činnost v rámci AEOL, když vyžadovala, aby ji o takovéto okolnosti informoval, nebo dokonce aby předložil Radě důkazy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2014, *Alchaar v. Rada*, T-203/12, nezveřejněný, EU:T:2014:602, bod 152 a citovaná judikatura). Radě naopak přísluší, aby v rámci každoročního přezkumu omezujících opatření podle čl. 26 odst. 3 rozhodnutí 2010/413 a čl. 46 odst. 7 nařízení č. 267/2012 pečlivě přezkoumala skutečnosti podporující zařazení žalobce jména na dotčené seznamy. To nebrání tomu, aby žalobce mohl kdykoliv předložit připomínky nebo nové důkazy v souladu s čl. 24 odst. 4 rozhodnutí 2010/413 a čl. 46 odst. 5 nařízení č. 267/2012. Jedná se však o možnost žalobce, která nemůže Radu zbavit důkazního břemene, které nese.

[omissis]

- 62 Dále je třeba uvést, že v každém případě nedůvěrný výňatek z návrhu na zařazení na seznam obsahuje pouze jeden odstavec, jehož znění se shoduje se zněním, které je uvedeno v odůvodnění zařazení na dotyčné seznamy. K němu přitom není připojena žádná skutečnost, která by prokazovala, že žalobce je zástupcem ředitele AEOL.

[omissis]

5. Ke skutečnosti, že činnosti žalobce uvedené v odůvodnění zařazení na seznamy, jsou minulostí

[omissis]

- 80 Rada tím, že tvrdí, že ponechání jména žalobce na dotčených seznamech je odůvodněno jeho dřívější činností, nahrazuje odůvodnění, na němž je napadený akt založen, s čímž se Tribunál nemůže ztotožnit. (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2012, *Oil Turbo Compressor v. Rada*, T-63/12, EU:T:2012:579, bod 29 a citovaná judikatura).

- 81 V každém případě je třeba připomenout, že podle judikatury kritérium pro zařazení na dotčené seznamy týkající se poskytování podpory íránským jaderným činnostem představujícím riziko šíření jaderných zbraní vyžaduje, aby byla prokázána existence přímé či nepřímé souvislosti mezi činnostmi dotčené osoby nebo subjektu a šířením jaderných zbraní (rozsudek ze dne 25. března 2015, *Central Bank of Iran v. Rada*, T-563/12, EU:T:2015:187, bod 66).
- 82 Kromě toho bylo judikováno, že jednotlivá ustanovení rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012, která stanoví zmrazení finančních prostředků, jsou formulována obecně („podílejí se, jsou přímo spojeny nebo podporují“), aniž by odkazovala na jednání předcházející rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků (rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 85).
- 83 Dále je třeba připomenout, že omezující opatření vůči Íránu mají za cíl předcházet rozvoji šíření jaderných zbraní tím, že na tento stát vyvíjí tlak, aby ukončil svoje činnosti představující riziko šíření jaderných zbraní. Jak ze systematiky, tak z obecného účelu rozhodnutí 2010/413, nařízení č. 961/2010, jakož i nařízení č. 267/2012 vyplývá, že jejich cílem je zabránit „riziku šíření jaderných zbraní“ v tomto státě a opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků uložená na základě těchto předpisů mají preventivní účel (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, *Afrasiabi a další*, C-72/11, EU:C:2011:874, bod 44).
- 84 Z toho vyplývá, že předpokladem přijetí omezujících opatření vůči určité osobě není, že tato osoba předtím skutečně jednala zavrženímhodným způsobem, protože riziko, že tato osoba tak bude jednat v budoucnu, může být dostačující (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 84).
- 85 I když tedy nelze vyžadovat skutečnou účast na íránském jaderném programu před přijetím omezujících opatření, je existence přímé či nepřímé souvislosti mezi činnostmi určité osoby a šířením jaderných zbraní podmínkou pro zařazení jména této osoby na dotčené seznamy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. března 2017, *Neka Novin v. Rada*, T-436/14, nezveřejněný, EU:T:2017:142, bod 30).
- 86 V projednávaném případě nemohou bývalé funkce žalobce v rámci AEOI ani jeho bývalá účast na íránském jaderném programu v případě, že by byla prokázána, posuzované samostatně odůvodnit zařazení jeho jména na dotčené seznamy. Pokud totiž Rada chtěla vycházet z bývalých funkcí žalobce a jeho bývalé účasti na íránském jaderném programu, jakož i z rizika, že žalobce bude vzhledem ke svým znalostem a schopnostem poskytovat podporu íránským jaderným činnostem představujícím riziko šíření jaderných zbraní, bylo na ní, aby předložila závažné a vzájemně se shodující nepřímé důkazy umožňující se domnívat, že žalobce k datu přijetí napadeného aktu i nadále udržuje vztahy s íránským jaderným programem, nebo obecně s činnostmi představujícími riziko šíření jaderných zbraní, které by odůvodňovaly zařazení jeho jména na dotčené seznamy po skončení jeho působení v rámci této organizace a po ukončení jeho účasti na íránském jaderném programu (rozsudek ze dne 18. února 2016, *Jannatian v. Rada*, T-328/14, nezveřejněný, EU:T:2016:86, bod 40).

[omissis]

D. Důsledky tohoto rozsudku pro rozhodnutí 2019/870

- 91 V odpovědi na otázku položenou Tribunálem žalobce v podstatě tvrdí, že v případě, že by Tribunál napadený akt zrušil, musela by Rada zrušit rozhodnutí 2019/870.
- 92 V odpověď na tutéž otázku Rada uvádí, že žalobce navrhl zrušení napadeného aktu pouze v rozsahu, v němž se týká jeho osoby. Kromě toho uvedla, že v případě, že by Tribunál tento akt zrušil, zrušení by se vztahovalo pouze na tento akt. Rovněž uvedla, že Tribunál je vázán návrhovým žádáním

formulovaným žalobcem a nemůže rozhodnout nad jeho rámec. Rada konečně zdůraznila, že rozhodnutí 2019/870 bylo nahrazeno rozhodnutím (SZBP) 2020/849, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2020, L 196, s. 8).

- 93 Je třeba uvést, že předmětem rozhodnutí tohoto rozsudku je pouze zrušení napadeného aktu, a sice prováděcího nařízení 2019/855. Nemůže tedy automaticky vést ke zrušení rozhodnutí 2019/870.
- 94 Skutečnost, že rozhodnutí 2019/870 zůstává použitelné i v případě, že by napadený akt byl zrušen, může přitom vést k vážnému narušení právní jistoty, neboť oba tyto akty ukládají vůči žalobci totožná opatření (rozsudek ze dne 17. dubna 2013, TCMFG v. Rada, T-404/11, nezveřejněný, EU:T:2013:194, bod 43).
- 95 Kromě toho, aby vyhověla tomuto rozsudku a aby mu bylo vyhověno v plném rozsahu, je Rada povinna respektovat nejen výrok tohoto rozsudku, ale i odůvodnění, které tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nezbytné pro určení přesného smyslu toho, co bylo rozhodnuto ve výroku. Právě toto odůvodnění totiž jednak určuje ty důvody uvedení jména žalobce na dotčené seznamy, které jsou považovány za protiprávní, protože vycházejí z nesprávného právního posouzení, a jednak ukazuje přesné důvody protiprávnosti konstatované ve výroku, které musí Rada zohlednit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 60 a citovaná judikatura).
- 96 Nicméně, i když určení protiprávnosti vyplývající z odůvodnění zrušujícího rozsudku zavazuje v první řadě orgán, který je autorem zrušeného aktu, aby v aktu, jenž má nahradit zrušený akt, tuto protiprávnost odstranil, může rovněž v rozsahu, v němž se týká ustanovení o přesném obsahu v dané oblasti, vyvolat pro tento orgán další důsledky (viz rozsudek ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 61 a citovaná judikatura).
- 97 Pokud jde jako v projednávaném případě o zrušení prováděcího nařízení, kterým se mění seznam uvedený v příloze IX nařízení č. 267/2012, tedy seznam, který musí být pravidelně přezkoumáván podle čl. 46 odst. 7 nařízení č. 267/2012, musí orgán, který je jeho autorem, především dbát na to, aby případná následná rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, která budou přijata po zrušujícím rozsudku za účelem úpravy období následujících po tomto rozsudku, nebyla zatížena stejnou protiprávností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 62 a citovaná judikatura).
- 98 Je třeba dále připustit, že na základě zpětného účinku rozsudků o zrušení se určení protiprávnosti vztahuje zpět až ke dni, kdy zrušený akt nabyl účinnosti (viz rozsudek ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 64 a citovaná judikatura). Z toho je tedy třeba vyvodit, že v projednávané věci by Rada mohla mít na základě článku 266 SFEU rovněž povinnost odstranit z aktů, které již byly přijaty před vynesením zrušujícího rozsudku, důvody pro zařazení jména žalobce na seznam, které mají stejný obsah jako důvody prohlášené za protiprávní, pokud jsou tyto důvody podloženy týmiž důkazy, které zkoumal Tribunál v tomto rozsudku (obdobně viz rozsudek ze dne 26. dubna 1988, Asteris a další v. Komise, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 30). To tedy platí pro akty přijaté po přijetí napadeného aktu obsahující stejné důvody pro zařazení na seznam, jako jsou ty, které byly prohlášeny za protiprávní v tomto zrušujícím rozsudku a které se opírají o stejné důkazy (obdobně viz rozsudek ze dne 26. dubna 1988, Asteris a další v. Komise, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 31), jakož i pro rozhodnutí 2019/870, jehož datum nabytí účinnosti je totožné s datem nabytí účinnosti napadeného aktu, pokud obsahuje důvody, které jsou totožné s těmi, které byly v tomto zrušujícím rozsudku prohlášeny za protiprávní, a pokud se opírá o stejné důkazy.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Prováděcí nařízení Rady (EU) 2019/855 ze dne 27. května 2019, kterým se provádí nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu, se zrušuje v rozsahu, v němž se týká Sayeda Shamsuddina Borborudiho.**
- 2) **Radě se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gervasoni

Madise

Martín y Pérez de Nanclares

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. června 2021.

Podpisy.